

Nadien hebben ze wel aan het nest gebouwd en het blijven bewonen, doch van leggen is niets gekomen. Zouden de ooievaars geweten hebben, dat de eieren onbevruucht waren?

Op een hooge wateringswal binnen een kring van 40 meter, broedt al wel 15 jaar achtereenvolgende een paartje roodborsttapuiten. Anders komen ze hier zeldzaam voor.

In een uitgebaggerd kleigat, groot ongeveer 5 H.A., broedde dit zomer voor het eerst een fuut. Ze had 3 jongen.

Veessen, 20 Juli '36.

H. VAN HUFFELEN.

Draaihals en Gaai. In het laatst verschenen nummer van De Levende Natuur viel mijn aandacht op het door den Heer W. van Harencarspel geschreven stukje „Waarneming van broedende draaihalzen”. Daar deze vogels in de Veluwsche bosschen onder de gemeente Epe vroeger veelvuldig voorkwamen en ik de natuur van dezen vogel vaak heb bestudeerd, zou ik hier een kleine aanvulling willen geven. Misschien is het reeds lang bekend. Ik had soms drie paren broedende in de door mij gehangen nestkasten. Bij aankomst in het voorjaar zoekt de mannetjes draaihals een broedgelegenheid op.

Eer het wijfje verschijnt zit het mannetje vele dagen te voren zich vastklemmende aan den ingang van het nestkastje te roepen, het bekende tje-tje, soms meer dan veertig maal achter elkaar. Ik zag den vogel wel tienmaal vastgeklemd aan den ingang van het nestkastje roepen tegen éénmaal, terwijl ze gewoon op een boomtak zat.

Verder zou ik nog iets willen zeggen over „Twijfel omtrent de Vlaamsche gaai” in de korte mededeeling.

Dat in twijfel wordt getrokken of de Vlaamsche gaai gave eikels verstopt, verwondert mij zeer. Dikwijls heb ik het gezien.

Tusschen twee bosschen op een stukje heideveld stond een groote heideplaggenhoop. Een gaai bezocht deze hoop in een voormiddag enkele malen. Van dichtbij zag ik, dat de gaai eikels uitspuwde en deze in genoemde heibult verstopte.

Een handjevol gave onbeschadigde eikels vond ik tusschen de heideplaggen.

Het zelfde zag ik eens, dat gaaien eikels verstopten in een strooschelf staande aan den kant van een laag elzenbosch. Ook dit waren gave eikels.

Ik geloof echter niet, dat een gaai zijn eigen verstopte proviand kan terugvinden. Dat gaat, dunkt mij „op goed geluk”.

Men kan soms waarnemen, dat in de wintermaanden, bovengenoemde plaatsen, soms in een morgen door verscheidene gaaien worden afgezocht en dat ze eikels te voorschijn halen.

Veessen, 4 November '36.

VAN HUFFELEN.

Grauwe theorie in „De Levende Natuur”. Nu heb ik toch al mijn leven lang gewaarschuwd om niet te gelooven wat er in de boeken staat! Ik heb er zelf geschreven, dus ik kan het weten! Maar dat „De Levende Natuur” . . .

Daar vind ik me op blz. 206 van de laatste aflevering woordelijk het volgende in een artikel over de verspreiding der planten:

„Vele soorten, wier zaden haakvormige aanhangsels dragen, . . . hechten zich vast aan „hazen, konijnen en het kleine roofdiergespuis, . . .”

Ja, zóó staat het in de boeken. Ik heb het vroeger zelf geloofd, verteld, misschien zelfs geschreven. Maarrrrrr . . .

Op een mooien zomerdag wandel ik in onze Haarlemsche duinen als gids van een beroemd Duitsch Professor wiens leerboek op vele scholen gebruikt wordt en tientallen malen herdrukt is in vele talen, ook in het Hollandsch. Wij praten druk. Ik trek hem even op zij voor een hondstongplant vol zaden: „Ach ja, sehr interessant! Wissen Sie, junger Freund (het is 35 jaar geleden) wissen Sie . . .” en toen kwam er een reuzen interessant verhaal. Zoo netjes en keurig als de konijnen op hun huiskamer zijn. Als wij thuis komen vegen we onze voeten. Een konijn gaat bij den ingang van zijn hol even rustig op zijn achterste zitten en begint de huid heelemaal schoon te plukken van al wat er onderweg op is gekomen. De zaden van hondstong en nagelkruud en dergelijke strooit hij om zich heen, die kiemen daar en daarom vind je in de buurt van konijnenholen altijd hondstong of andere planten met stekelige of hakende zaden. Hoogst merkwaardig! Inderdaad, Herr Professor. Maar ondertusschen had ik onzen kamergeleerde, die nog nooit een kievitsnest gezien had, ongemerkt van den weg afgeleid naar een duinhellinkje, dat vol konijnengaten zat. Mijn oog spiedde rond. De Professor vervolgde zijn college en zag alleen de knoop van mijn jas, die hij vast hield. Toen hij eindigde met een uithaal van de vrije linkerhand om te toonen, hoe vol het rond die konijnenholen met hondstong stond, kreeg ik gelegenheid hem er opmerkzaam op te maken, dat op deze helling een dozijn konijnen woonden en er geen enkele exemplaar der door hem genoemde planten stond! Gelukkig voor de konijnen, want als het verhaal van den Professor juist was geweest, had geen konijn zijn woning kunnen verlaten zonder binnen 200 pas zoo gepantserd te zijn met hondstongzaden, dat het arme beest